

Nem ugyanaz
aki az utca-
köveket rója
este és reggel
a cipője más
a ruhája
naponta
rója
a köröket
csendben
lefekszik
felkel
más a
tegnapi
holnapi
álma
súlya alatt
kopik a kövezet
kopik a talp
kopik a nyelv
a temérdek
egymásba
hajló szó
Egyszer
talán
spirálba
fejlődik
hallgatása

Lehet hogy távlatot
nyit az út
új érvet adut
varázslatot
amit a képzelet
szokott
és azon is túl
néha kell
fel a gép
fedélzetére
alig valami
holmit
kevés tanút
csak elhagyni
alkalmasint
e szűk hazai odút
mindent
ami lent
visszaint
ahelyett
bámulni ki
felhők felett
habzó eget
lelni
és rányugvó napot
afféle tervet
vázlatot
ami megold
és hitet
ami felold
amit a jelen
és a múlt
árnyal
a repülő megtold
egy szárnyal
felszáll kifut
elvégre
valaki
valahova jut.